

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Regatul inocenților

- cartea întâi -

THEO ANGHEL

2019

cepris

cepris 1

7

cepris 2

b2

cepris 3

146

cepris 4

222

cepris 5

273

cepijosif

Familia mea nu se deosebea prea mult de celealte din Arnor. O duceam binișor, chiar dacă în jurul mesei se adunau de trei ori pe zi nici mai mult, nici mai puțin de paisprezece persoane: mama, tata și doisprezece copii.

Am spus că familia mea nu se deosebea prea mult de celealte... Hm! Aşa îmi plăcea mie să cred, deşi vecinii noştri îi porecliseră pe părinţii mei Iepurele şi Iepuroaica, din motive evidente. Khalu, fratele meu mai mare, care acum era departe de noi, în serviciul regelui Samarth, la distanţă de cinci state, ne spusese odată că, din câte îşi amintea el, nu trecuse anul fără ca mama să mai nască încă un copil.

Ai mei se iubeau din cale-afară, și nu spun asta doar pentru că aveau o casă plină de copii, ci pentru că între ei era o comuniune ce m-a făcut să-mi doresc ca atunci când aveam să mă căsătoresc să am același tip de relație cu sortitul meu.

Pe vremuri, părinţii lor – bunicii mei – se vizitau des și, cu timpul, între cei doi tineri s-a înfiripat o iubire tandră, ce nu și-a pierdut din căldură nici după douăzeci și şase de ani de căsnicie. Umblă vorba că primul lor copil, Khalu, fratele meu cel mai mare, s-ar fi nașcut la mai puțin de nouă luni după nuntă, lucru nemaiauzit prin părțile locului, dar, cum ai mei erau deja o familie, n-au mai fost luați la întrebări. Toată lumea a închis ochii, binecuvântându-i și dorindu-

le o viață plină. Bineînțeles că acum, cunoscându-i, nu mă miră deloc că nu și-au putut ține hainele pe ei până după căsătorie. Când eram mică, mi se părea dezgustător să-l văd pe tata cuprinzând talia mamei cu brațul său puternic și sărutând-o afectuos în spatele urechii. Dar am crescut și mi-a venit mintea la cap. Mi se par drăguți.

Lui Khalu i-au urmat încă șapte băieți, Chandan, Kalian, Kiran, Bimal, Chaka, gemenii Aghor și, cel care poartă cu mândrie numele tatălui nostru, Ishaan, apoi, ca un făcut, Torilii s-au pricopsit cu patru fete, Gita, Yanti, eu – Nayan și mezina Satya.

Tata, boier Ishaan Toril, cum era cunoscut în oraș, avea un statut neobișnuit printre cele deja stabilite de rânduiala regatului. Prin naștere, era nobil, clasa conducătoare în Arnor, supus doar regelui Erfenorului, însă, cu timpul, familia i se mărise și efortul de a hrăni atâtea guri îl adusese periculos de aproape de pragul săraciei. Cum banul făcea legea prin ținuturile noastre, casa Ishaan a fost îndepărțată din cercul celor care țineau frâiele Arnorului. Asta nu l-a deranjat câtuși de puțin pe tata, ci, dimpotrivă, i-a oferit mai mult timp pe care să-l petreacă îngrijindu-se de nevoile familiei. Culmea, despre faptul că am fi fost săraci auzeam întotdeauna de la alții, fiindcă noi nu ne consideram astfel. Eram mulțumiți în universul nostru, alături de puținii slujitori pe care tata și-i mai putea permite și cei câțiva prieteni de nădejde ai familiei, des invitați la mesele copioase gătite de Yamal, cea mai pricepută bucătăreasă din cinci state. Între zidurile castelului moștenit de tata de la bunicii Toril răsunau cât era ziua de lungă, și uneori târziu în noapte, vocile susținelor ce-și găsiseră aici un cămin.

Mama, Brinda Tanay, devenită Brinda Toril după căsătorie, unica fiică a boierului Tanay, sfetnicul fostului rege, tatăl lui Samarth, actualul conducător al Erfenorului, dirija treburile casnice cu mâna de fier, în timp ce tata, mai

Respect pentru oameni și cărti

aplecat spre negustorie decât spre arta războiului, aşa cum erau majoritatea nobililor, se asigura că niciunui dintre noi nu-i lipsea nimic. Aveam haine colorate și strălucitoare, aşa cum ne cerea statutul, călăream armăsari focoși și, când mergeam în vizită, trăsura noastră somptuoasă era urmată de patru servitori purtând pe haine emblema casei Toril, trei căpățâni înfiorătoare de bestii cu ochi roșii, fiecare privind în altă direcție, sugerând că Torilii sunt mereu păziți la Sud, Est și Vest, pe când Nordul se afla în grija a două săbii încrucișate; dindărătul întregului desen apărea o coadă ca de dragon care îmbrățișa totul. Aceiași servitori ce-și dădeau sufletul alergând în urma trăsurii devineau dintr-o dată, după ce ne întorceam pe domeniul Toril, bucătari, fierari, croitori, secerători, cameriste și orice mai era nevoie.

Uram din răsputeri conveniențele în spatele căror se ascundeau toți în oraș, temându-se parcă să se arate aşa cum erau. De îndată ce porțile mari ale castelului se închideau în urma mea, separându-mă de superficialitatea societății, aruncam cât colo rochiile din țesături grele, îmi descâlceam coafurile complicate pe care mama mi le făcea cu multă migală, îl încălecam pe Abas, armăsarul cu piele ca de jăratec, dăruit mie de bunicul Tanay, și îldezlegam pe Oscior, lupul cu care ne-am pomenit într-o zi în bucătărie rozând cu vioiciune la un os de viață pe care Yamal voia să-l folosească la supă, și goneam pe câmpurile sălbăticite ale domeniului, sanctuarul meu la fel de neîmblânzit ca mine.

Mama îmi striga exasperată să mă întorc, promițându-mi o bătaie bună dacă îndrăzneam să n-o ascult. Nu mă lovise niciodată, și știam că n-o s-o facă indiferent cât de mult o exasperam cu impetuozitatea celor șaptesprezece ani pe care îi împlinisem cu câteva luni în urmă. Îmi repeta de mai multe ori pe zi, sperând cumva ca ideile ei să se agațe de conștiința mea, că era vremea să mă maturizez, că în curând aveam să devin femeie, și că se cuvenea să mă

rezint onorabil înaintea primului pețitor pe care tata urma să-l primească pentru mine.

Gândul că vreun Tânăr nobil al orașului ar fi fost atât de nătâng încât să mă dorească pe mine de soție mă amuza. Serios! Dacă aş fi fost băiat, nu mi-aş fi dorit să am de-a face cu cineva ca mine. Surorile mele mai mari, Gita și Yanti, reușiseră să fenteze cu dibăcie tentativele lui Adain, sfetnicul tatei, de a le căpătui și de a le vedea duse la casele lor. Nu le puteam blama. Pretendenții ce-și asternuseră sufletele și averile la picioarele lor erau cu toții niște mucoși cu pretenții de bărbați.

Îmi amintesc o scenă teribilă, petrecută cu câteva luni în urmă. Aro, fiul nobilului Nadas, se prezenta la noi chiar în ziua când Yanti a împlinit optprezece ani. Până să deschidă gura, crezuserăm cu toții că avea șanse să-o dea pe spate pe cea mai mofturoasă dintre Torili, dar, de îndată ce a făcut-o și i-am percepuit tonul superior, care insinua că familia sărmană a unui nobil scăpătat ar fi trebuit să se simtă onorată de perspectiva unei înrudiri cu el, s-a pornit haosul.

Yanti are o limbă ascuțită și un spirit antrenat asiduu în biblioteca familiei, astfel că i-a servit Tânărului o serie de replici care l-au determinat să se rotească pe călcâie și să părăsească domeniul roșu ca o pătlăgică. Orice dubii am fi avut că sora mea făcuse o greșeală respingându-l atât de categoric a dispărut când Tânărul s-a plâns tatălui său, iar acesta, lezat, a trimis vorbă regelui, solicitându-i permisiunea de a-i cere satisfacție tatei. Asta însemna duel, iar părintele meu era genul care nu reușea să împungă o țintă din paie, complet imobilă, nici dacă era la jumătate de metru distanță de nasul lui.

Habă nu am cum de luptă n-a mai avut loc, dar se poate să fi avut legătură cu faptul că mama a plecat într-o dimineață pe ascuns, ieșind pe poarta servitorilor, și s-a întors după prânz, tulburată, cu fruntea palidă și cu părul

Respect pentru oameni și cărti

atârnându-i în suvițe dezordonate pe lângă obraji. Câteva zile n-a avut chef de vorbă, dar apoi, observând privirile noastre suspicioase agățate de chipul ei frumos, a redevenit sufletul casei.

Totuși, în ciuda faptului că uitarea presărare împăcare în sufletele tuturor, între familia noastră și a Tânărului Aro Nadas s-a creat pe nesimțite o tensiune mută. De câte ori ne întâlneam prin oraș sau la vreo petrecere, ne priveau cu o ură succulentă, cu adevărat încrucișătoare. La una dintre seratele date de unul dintre prietenii de nădejde ai tatei, am avut ocazia să simt pe propria piele veninul frustrării lui Aro.

Cu picioarele umflate în pantofii noștri noi, eu și Yanti ne-am retras pe terasă, cu gândul să ne descălțăm și să ne răcorim tălpile pe piatra rece. Imediat, o gașcă de patru tineri, printre care l-am recunoscut și pe Aro, ne-a înconjurat.

Am prins palma surorii mele mai mari și am strâns-o cu forță. Apucaserăm deja să ne descălțăm și, pentru că era împotriva etichetei să faci aşa ceva în public, am tras încălțările cu degetele picioarelor sub poalele lungi ale rochiilor, apoi ne-am poziționat deasupra lor ca niște cloști care își protejau ouăle.

— Ah! Ia te uită! Fetele Iepuroaicei! exclamă Aro cu un licăru dușmănos în ochii verzi.

Mi se ridică părul de pe ceafă când auzeam pe cineva vorbind astfel despre mama, dar de data aia, simțind primejdia în aer, mi-am mușcat obrajii și mi-am înghițit cuvintele. Am privit-o scurt pe Yanti, avertizând-o să-și păstreze săgețile de pe limbă pentru ea măcar de data asta.

— Sunteți sigure că toți copiii Toril sunt ai boierului Ishaan? continuă Aro, rânjind.

Se apropie de noi și ne privi de aproape.

— Yanti seamănă cu boierul, dar tu, Nayan, nu. Culoarea asta de păr, ochii ăștia cu luciri ca de aur... Ce zici, Nazul, se întoarce Aro spre unul dintre însoțitorii săi, parcă seamănă

Respect pentru oameni și cărți

cu taică-tu. I-o fi tras-o Iepuroaicei?

Hohotele de râs ale celorlalți m-au activat, în ciuda efortului de a-mi ținea firea.

— Tâmputile! am explodat. Chandan are ochii și părul ca al meu, și amândoi semănăm cu bunicul Toril.

— Nayan, mă smuci Yanti, de ce te obosești? Trebuie să-i explici ceva prostănaclui de Nadas? Si când mă gândesc că lepădătura asta a îndrăznit să-mi ceară mâna!

Ochii băiatului aruncă fulgere înspre sora mea, după care, sub impulsul unui gând tainic, rânji sardonic. Se învârti în cerc, plimbându-și privirile pe siluetele noastre sufocate în corsetele rochiilor. Se opri în dreptul lui Yanti, apropiindu-și chipul de al ei atât de mult, încât vârfurile nasurilor mai aveau puțin și li se atingeau.

— O să aveți al treisprezecelea frățior în curând și o să fie leit tata, mărâi, plin de satisfacție. Nu v-ați întrebat de ce familia mea și-a retras pretenția la duel? Pentru că mama voastră i s-a oferit tatălui meu. De ce ar fi vrut-o tata pe Iepuroaică? Pentru că mai demult, când era ea fecioară, a cerut-o de la sfetnicul Tanay, dar el nu i-a dat-o, preferându-l pe Toril în schimb. Dar acum și-a îndeplinit visul de a o călări. Si știi ce mi-a zis după asta: că n-a pierdut nimic, fiindcă mă-ta e largă cât o găleată uzată.

Am văzut roșu în fața ochilor când picături de salivă din botul turbat al lui Aro au aterizat pe buzele mele. Tocmai când mă pregăteam să mă înfig în gâțul găliganului, l-am văzut pe Chandan în ușa dublă a terasei, fixându-l pe Aro cu pumnii înclestați și cu o asemenea agresivitate în postură, încât mi s-a făcut frică de el chiar și mie, surioara lui preferată.

— Ce-ai spus, Aro Nadas?! mărâi Chandan.

Toate privirile s-au lipit de umerii largi ai fratelui meu. Al doilea născut al familiei Toril, în vîrstă de douăzeci și cinci de ani, de obicei bland și imperturbabil, acum ardea

Respect pentru oameni și cărti

prins într-o furie cloicotitoare, prevestitoare de rău.

Când Chandan se adresa cuiva pe care îl cunoștea cu numele întreg, era semn că respectivul avea să audă lucruri grele și avea să simtă forța palmelor sale. Numai eu știu cum îmi sfârâiau călcâiele pe holarile cetății când îl auzeam urlând în urma mea: Nayan Toriil! Unde ești? Mama se amuza teribil și spunea că, după un astfel de antrenament, aş fi fost în stare să-i întrec pe Abas și pe Oscior într-o cursă până la limita domeniului și înapoi.

Din spatele lui Chandan se ivi capul cărlionțat al Satyei, mezina Toril. Ochii ei mari alergără spre fiecare dintre cei prezenți, încercând să-și dea seama ce se petrece. Când i-am văzut și pe Aghor și Ishaan venind spre terasă, am știut că situația avea să degenerize. De Aghor îmi era cel mai teamă, fiindcă limba lui era chiar mai ascuțită decât a lui Yanti și mai era și iute la mânie. Ishaan, care nu împărtea doar numele cu tata, ci și firea blândă, putea deveni, dacă era provocat, un bătauș feroce.

Raportul de forțe s-a schimbat brusc, iar Aro și ai lui au sesizat dezavantajul net în care conjunctura i-a plasat pe neașteptate. Se înroșise la față, încărcat cu toate răutățile pe care ar fi vrut să le spună, dar pe care era nevoie să le înghită dacă voia să scape neșifonat dintre copiii Toril. Însoțitorii lui s-au volatilizat de lângă noi ca niște umbre. Doar unul mai căpos i-a rămas alături, dar și acela a tulit-o ca un cătel cu coada între picioare când Kalian, al treilea născut în casa Toril, a venit să vadă de ce ne adunaserăm ciorchine pe terasă.

Kalian a ridicat din sprâncene când l-a observat pe Aro între noi, înțelegând totul.

— Ce se petrece aici? a întrebat ca o formalitate.

— Păi, începu Chandan, împreunându-și brațele la piept, Aro spunea ceva despre mama noastră și tatăl lui. Ia repetă, puștiule, să audă și frații mei.

Ochii tuturor s-au fixat pe chipul chinuit al lui Aro.

Mărul lui Adam se mișca spasmodic de-a lungul gâtlejului său, și țin minte că pentru câteva secunde n-am putut privi în altă parte decât la ridicătura ce părea captivă sub pielea Tânărului și căuta o cale să scape. Speram să nu-i treacă și lui Aghor aceleași lucruri prin cap, căci sunt sigură că i-s-ar fi făcut milă de bietul măr și l-ar fi eliberat, creștând pielea asudată a gâtului lui Aro. Când fratele meu și-a dus mâna spre pumnalul ascuns sub haine, am strigat:

— A zis că mama s-a culcat cu taică-su!

Mi-am dus palma spre gură, presându-mi buzele, înciudată că fusesem în stare să repet calomnia lui Nadas. Satya, Kalian, Aghor și Ishaan au rămas stană de piatră. Ochii mari și maxilarele căzute erau dovada că ceea ce auziseră îi lovise în locul acela din creier responsabil cu inteligență, căci aşa au părut pentru o vreme, prostiți de-a dreptul. Aghor a fost primul care s-a adunat. A privit spre Chandan, cerându-i parcă să confirme că spusele mele erau adevărate.

Eram al naibii de curioasă să văd ce avea să spună Aro, fiindcă, de când frații mei apăruseră pe terasă, chipul îi fusese scăldat în toate nuanțele de vinețiu, roșu și verde și avea aerul că, dacă l-ar fi întrebat cineva cum îl cheamă, n-ar fi avut habar.

— Uite, începu nărodul, a fost o prostie să spun asta.

— Uau! șuieră Yanti ca o pisică furioasă. Primul semn de inteligență la unul din neamul Nadas!

Poate că nu era corect ca Yanti să amestece toți Nadașii în acest conflict, dar nici Aro nu fusese mai breaz. Dacă în mintea lui necoaptă își imagina că avea ceva de împărțit cu sora mea, să se arate lipsit de respect la adresa mamei era intolerabil. Deși, trebuie să mărturisesc, de când cretinul să spusese că tatăl lui o avusese pe mama, nu mă gândeam decât la dimineața când o văzusem furișându-se în oraș pe poarta servitorilor. Îmi era rușine de reflecțiile mele

Respect pentru oameni și cărți

smintite, dar nu le puteam înlătura dinaintea ochilor mintii cu niciun chip.

Dacă tata n-ar fi apărut între noi pe nepusă masă, sperindu-ne de parcă am fi văzut vreun demon ieșind din pământ, s-ar fi lăsat cu pumni cu siguranță. Faptul că Aro părea să dea înapoi nu calma nicidecum furia stârnită în frații mei de o presupunere atât de abjectă în legătură cu onoarea mamei.

Ne-am ținut gurile ferecate în prezența tatei și ne-am împrăștiat ca furnicile. Inimile ne-au rămas grele însă, și niciunul dintre cei implicați n-a scos un sunet pe drumul spre domeniul Toril. Kiran, Bimal, Chaka și Gita – cea mai mare dintre fete –, au ciripit tot drumul, făcând ca muștenia noastră să treacă neobservată.

Gita, în special, proaspăt trecută de vîrstă de nouăsprezece ani, se arăta încântată de atenția unuia dintre fiii mai mari ai nobilului Ofserin. M-am chinuit să-l depistez pe acela despre care pomenea Gita printre progeniturile boierului, fiindcă avea vreo șase. Strâmbând din nas la gusturile îndoieelnice ale surorii mele în materie de bărbați, am compus din minte imaginea lui Edhil. Tânărul nu era urâtel, dar arăta a șoarece de bibliotecă, mereu mijind pleoapele ca un om cu vederea slabă.

— Edhil s-ar potrivi cu Yanti, râse Kiran din colțul lui, înghesuit între Satya și Bimal. S-ar giugiuli printre tomuri prăfuite și ar avea copii la fel de plăcăsitori ca ei. Au! exclamă când palma lui Yanti îi plăcui sonor ceafa.

— E adevarat că îmi place să citesc, dar n-ăș putea să suport ca soțul meu să zacă printre cărți, alături de mine, explică ea gestul privirilor mustătoare ale mamei.

— Dacă vrei un zevzec bătăuș, de ce l-ai refuzat pe Aro? nu se lăsă Kiran, care n-a mai primit o nouă palmă de la Yanti doar pentru că privirile vigilente ale părinților noștri se agățaseră de ei doi.

— Dar tu, Kiran? Ai douăzeci și trei de ani, nu ai cerut nicio fiică de nobil din orașul nostru. Nu crezi că e vremea să te însori? îl tachină Yanti pe Kiran, cu toate că fratele nostru nu făcuse niciun secret din faptul că și-ar fi dorit să devină preot în templul cel mare al Erfenorului.

Gita, nemulțumită că discuția alunecase în altă direcție decât cea dorită de ea, interveni iritată.

— Yanti, ești mereu atât de răutăcioasă! Și nu te potolești, cu toate că limba ta veninoasă ne bagă pe toți în necazuri.

Cele două surori ale mele, fiind apropiate ca vârstă, mai mari decât mine și Satya, se comportau adesea de parcă ar mai fi fost două mucoase cu degetele încleștate în poalele doicii Nimak. Nici acum nu s-au dezmințit, întepându-se și reproșându-și neînțelegeri din copilărie, scuipându-se ca mâtele negre ale bucătăresei Yamal.

Tata n-a făcut decât să rostească numele amândurora apăsat, și liniștea s-a așternut în spațiul aglomerat al trăsuirii noastre. Auzeam pașii celor patru servitori ce alergau în spate, copitele cailor frământând pământul uscat al drumului și, din când în când, vocea domoală a lui Siru – grăjdarul devenit vizituu din necesitate –, îndemnând animalele.

— Dacă Edhil va veni să ceară mâna Gitei, iar ea va accepta, voi ceilalți îl veți trata pe cumnatul vostru cu respectul cuvenit, spuse mama într-un Tânziu.

Nu ne ruga frumos, ci ne anunță că lucrurile se vor petrece întocmai cum spunea ea. Nimeni n-a crâcnit, iar asta i-a adus mamei un zâmbet discret pe buze.

O priveam pe furiș, minunându-mă de frumusețea atât de vie după ce născuse și crescuse doisprezece copii, unul mai zvăpăiat ca altul. Avea patruzeci și patru de ani, dar nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci și cinci. Părea sora noastră mai mare, nicidcum o femeie care își petrecuse mai mult de opt ani din viață cu burta la gură. Părul ei brun strălucea în coada groasă ce-i aluneca pe umărul stâng, ochii negri

Respect pentru oameni și cărti

ca tăciunele, moșteniți de toți copiii ei în afară de mine și Chandan, pielea albă și talia subțire o făceau pe Brinda Toril una dintre cele mai frumoase femei ale Arnorului. Alături de ea, tata, mândru de familia lui frumoasă, părea un sfînx, gardian al bunăstării fiecărui dintre Torili. Cei care nu îi cunoșteau firea blândă, se lăsau intimidați de masivitatea trupului și de privirea sa încruntată, crezându-l brutal și morocănos. Dacă mi-ar fi cerut cineva să găsesc un singur cuvânt care să-l descrie pe tata, acesta ar fi fost miere. Până și ochii îi erau ca mierea, căprui auriu, cum văzusem eu odată la un pui de căprioară rătăcit pe domeniul nostru din Pădurea de Smarald ce străjuia moșia Toril și separa ținuturile noastre de ale tărâmului Esrendell.

Seara aceea s-a terminat cu familia noastră servind o cină usoară, care să completeze ce apucaserăm să ciugulim la petrecere, apoi cu fiecare mergând în camera lui pentru odihnă.

Multă vreme după aceea, frații implicați în incidentul cu Aro se mai adunau pe la colțuri, ferindu-se de privirile părinților, clocind răzbunări crunte, dar, aşa cum se întâmplă mai mereu, trecerea timpului a tocit ascuțişul acelor gânduri ucigașe și, înlesnită și de faptul că fiul boierului Nadas nu ne-a mai ieșit în cale de atunci, o binecuvântată uitare s-a asternut peste unelturile noastre criminale.

Urletul Satyei ne-a trezit într-o dimineață înainte de cântatul cocoșilor. Buimaci, luați ca din oală, adormiți și nesiguri pe picioare, am gonit cu mic cu mare în camera ei. Sora mea stătea agățată de unul dintre pilonii din lemn de esență tare ai baldachinului, cu picioarele dezvelite de sub cămașa de noapte, privind înnebunită spre perne. Aghor a fost primul care a descoperit ce o însăpămantase pe mezina